SOLIDARITET

Organ for den syndikalistiske Arbejderbevægelse i Danmark.

Tilsluttet Internationale Arbejder-Association (I. A. A.)

Nr. 6 | **Juni 1925.** | **1. Aargang.**

Erobrer Værkstedet — ikke Parlamentet.

I Stedet for at ødsle vore Penge og vor Energi paa et frugtesløst og formaalsløst Forsøg paa at erobre den parlamentariske Magt, maa vi Arbejdere skaffe os Magten over *Produktionen*. Vi maa søge at erobre Kontrollen over Værkstederne og ikke over Parlamentet. Parlamentet tilhører Kapitalistklassen. Med det har vi ingenting at gøre, og vi behøver det ikke.

Naar vi har skaffet os Kontrollen over Værkstedet, over Fabriken, over Arbejdspladsen, skal vi allerførst gøre Ende paa Arbejdsløsheden gennem Formindskelse af vor egen Arbejdstid for at gøre Plads for andre. Vi nedsætter den til 6, 5 eller 4 Timer, alt efter Behov. Vi fordeler Arbejdet paa alle Hænder, og vi gavner paa denne Maade baade os selv og de arbejdsløse. Da har vi allerede gjort et stort Indhug paa Fattigdommen.

Saa hurtigt, vi kan, skal vi siden anvende hele vor organiserede Magt til at tiltvinge os hele Udbyttet af vort Arbejde. Vi skal ophøre at dele Udbyttet med Kapitalistklassen, samtidig med at vi overtager hele Ansvaret for Produktionen og Omsætning for hele Samfundets Regning, producerende for Behovet og ikke for Fortjenesten, aldeles som en stor Familie med fælles Interesser.

Den Rigdom, som vi producerer med vort Arbejde, skal saa ikke tilfalde en Parasitklasse, som ingenting udfører; men den skal komme hele Samfundet til Gode. Da er Problemet løst. Da er Fattigdommen for altid udryddet paa Jorden. Den skal da snart være et uhyggeligt Minde, en Genstand for kommende Slægters undrende Nysgerrighed og Medlidenhed. De skal spørge hverandre, hvorfor deres Fædre ikke før sluttede sig sammen for at gøre Slut paa Elendigheden.

Da skal Opfindelser og arbejdsbesparende Maskiner ikke længere blive til Forbandelse for Arbejderklassen; men til Velsignelse. I Stedet for at stille Tusinder paa bar Bund, berøvende dem deres Brød og dermed deres Mulighed for at eksistere, skal hver ny Maskine hilses med Bifald som Befrier fra haardt og ensformigt Arbejde.

Maskinernes skal blive Fremtidens eneste Slaver. Kapitalistklassen skal vi velvilligt lade faa Lov til at lære samfundsnyttigt Arbejde. Vil de ikke lære sig at gøre Gavn for deres Brød, findes der vel nok Opdragelsesanstalter, hvor de kan anbringes.

Tom Mann.

Vore Dages Lønarbejdere har ikke Krav paa bare Brød, men ogsaa paa Frihed.

(Chr. Cornelissen.)

RØD FLAGSANG!

Der har smeldet et Flag i den gryende Vaar,
i vor Ungdoms bedaarende Tid.
Det var forrest i Front i de stormende Aar,
det var med os i Kamp og i Strid,
det var med naar vi tabte, og med naar vi vandt,
det var hos os i Solskin og Slud.
Den har brust sine Sange, mens Aarene svandt,
denne blanke og blodrøde Klud.
Smeld ud over Landet din Oprørssang.
Du er hos os i Solskin og Slud,
og vi løfter med trodsige Næver den Stang
hvor du knejser, du blodrøde Klud.

Der skal smelde et Flag over Manddommens Aar,
hvor vi sindigt ta'r Tag efter Tag,
det skal lyse, naar Livet gi'r karrige Kaar,
og vi segner af smertende Slag.
Det skal melde om Glæde, naar Skæbnen gi'r Sorg
vi skal kæmpe og kun holde ud,
og engang fra vor stolte og straalende Borg,
skal du vaje, du blodrøde Klud.
Smeld ud over Landet din Oprørssang.
Vi skal kæmpe og kun holde ud,
og vi løfter med senede Hænder den Stang,
hvor du knejser, du blodrøde Klud.

Der skal smelde et Flag i de ældede Aar,
det skal suse en Mindernes Sang,
naar vi bøjede sidder med graanende Haar,
og vi vandrer med vaklende Gang.
Det skal smelde, naar Solsynket naar til vor Stol,
og naar Livsdagens Kraft ebber ud.
Naar vor Kamp er til Ende skal Aftenens Sol
glitre over dig, blodrøde Klud.
Smeld ud over Landet din Oprørssang.
Vi har kæmpet og vi har holdt ud.
og vi løfter med higende Hænder den Stang,
hvor du knejser, du blodrøde Klud.

Oskar Hansen.

LOCK-OUTENS AFSLUTNING

Mandag Morgen d. 8. Juni genoptoges Arbejdet, og den største Arbejdskonflikt, vi endnu har oplevet her i Landet, blev bragt til Afslutning.

Ser vi tilbage over de 12 Ugers Kamp, saa er Billedet det, som saa ofte har været skitseret og kritiseret af Solidaritet, nemlig Kamp om et Par Øre mere i Timen, og en Kamp ført med Penge som eneste Vaaben mod Modstanderne.

Da Arbejdskøberne indledede Kampen ved at erklære Lockout i Jernindustrien, valgte de netop dette til at være Prøveklud, fordi Smedeforbundets Stilling er vaklende, man stolede paa Patrioten I. A. Hansen og hele hans Kobbel af Samfundsstøtter, og vidste, at disse for alt vilde undgaa en Storkonflikt, og at man der sikkert ikke var uvillig til at afslutte Overenskomst uden Dyrtidstillæget af Februar. Kampen fik herved hele sin principielle Betydning, thi lykkedes det blot at faa begyndt, saa kunde Turen altid komme til de øvrige Fag. Forsøget lykkedes; at Smedene — ialt 22,000 Mand — gik i Arbejde uden Dytidstillæg, maa staa som en Skamplet paa disse, som derved har gjort sig selv til Forrædere over for den øvrige Arbejderklasse, da deres Handling kan faa mægtig Betydning overfor den øvrige Arbejderbevægelse i Fremtiden, og at deres Overenskomst for en stor Del kom til at præge de øvrige er jo ret naturligt.

Det gik dog ikke helt efter Arbejdskøbernes Beregning, Arbejdsmændene vilde ikke bøje af, de fastholdt Kravet om Dyrtidstillæg og Tillæg til de laveste Lønninger. Der var nu kun et for Arbejdskøberne at gøre, at etablere Storlockout, det har vist sig at være et udmærket Middel til at faa de stædige drevet derhen, hvor man ønskede dem; at en hel Del blev smidt ud, hvis Overenskomst var i Orden, betød mindre, det var jo netop disse, som skulde bruges til at lægge et Pres paa Arbejdsmændene og deres urimelige Krav.

At Kampen trods alt varede saa længe, var Skylden den, at Midlet denne Gang til dels svigtede. Lyngsie krævede Lønforhøjelser, og dette skulde garanteres, ellers ingen Arbejdsfolk paa Fabrikkerne, han gav Fanden i Samfundshensyn og offentlig Mening, det Skuespil maatte være forbi, da disse Ting stod over Arbejdsmændenes Interesser.

Desværre var der ogsaa kun Lyngsie i De Samvirkende Fagforbund, som stod paa dette Standpunkt, og at dette vilde føre en Strid ind i D. s. F. stod enhver klart, thi mellem disse gamle prøvede Topfigurer, hvor Borgfredspolitiken er sat i Højsædet, maatte det virke som en Bombe, da Lyngsie ikke vilde være med mere til at snyde Arbejdsmændene.

Striden, som Modstanderne havde haabet, blev dog kun mellem Lederne og fik ikke den ønskede Virkning, vel snarest det modsatte, idet Lyngsie uden om D. s. F.s Forretningsudvalg erklærede Sympatistrejke for Transportarbejdere og da først viste, at han havde langt større Betydning end de fleste havde tillagt ham.

Nu begynder Borgerskabet at skælve, ingen havde ventet et saadant Modtræk mod Arbejdskøbernes spillen Halløj med Arbejderne. Selv Grædekonerne i Farimagsgade kunde daarligt holde Taarerne tilbage, deres Snyltertilværelse kunde nemt faa et Knæk, han skulde slaas ned, hvis han blev saadan ved, Haabet om at snakke ham til Fred var bristet.

I. A. Hansen lagde for med at love Arbejdskøberne en Overenskomst, som ikke skulde koste dem en Øre mere i Timen, end den gamle var paa, samt alle de Smede, som der kunde findes Anvendelse for, uden Arbejdsmænd, og mente selv, at det vilde blive dem allesammen.

Steincke opfordrede til Værn om Skruebrækkerne, og dertil fik han Staunings og C. F. Madsens Bistand. Marinus fik „Social-Demokraten" til sin Raadighed mod Dansk Arbejdsmandsforbund, og hele det øvrige Kobbel af Ledere og Arbejdskøbere trak troligt i samme Retning for at vælte Dansk Arbejdsmandsforbunds Kamptaktik, saaledes at Lyngsie og alle hans Krav kunde tilintetgøres.

Trods alt staar Arbejdsmandsforbundet endnu og med en Lyngsie plantet mellem dem, som ikke vilde makke ret, saa stærk som nogensinde. Vel fik Arbejdsmændene ikke, hvad de fordrede, men Prisreguleringen og foruden dette endda en Forhøjelse af de laveste Lønninger.

Lyngsie fik slaaet Arbejdskøbernes Krav om Lønreduktioner saa grundigt ned, saa der gøres der sikkert ikke noget Forsøg foreløbigt, dette Eksperiment har sikkert ikke været dem helt billigt.

Begynde at trække Linier op for, hvad der skulde have været gjort, er nu til ingen Nytte, men at Kamp paa den Maade er Idioti, maa vel enhver Arbejder kunne forstaa; dem, hvis Hjem er ribbede for alt, forstaar det vel nok bedst, ellers — ja, ellers er der vel kun at henvise dem, som ikke forstaar det, til en Daareanstalt.

Har Arbejderne derimod lært at den Form for Organisation aldrig kan blive til andet end Understøttelseskasser og Levebrød for enkelte Personer, ja, da har de faaet den største Gevinst, som de saa blot skal se at faa noget ud af. Udbyttet af disse Erfaringer maa være at omskabe hele den nuværende Fagorganisering, hvor Arbejderne er splittet paa Arbejdspladsen i en Masse forskellige Fagforeninger, til Industriforbund, thi uden dette er og maa Talen om Bedriftsraad være Pjat.

Ønsker Arbejderne at staa organiseret, saaledes at de bliver en Magt over Arbejdskøbernes Overgreb, da er Tiden sikkert moden til at begynde nu, ikke med at sætte andre Ledere op, men selv tage Sagen i sin Haand, selv tage Ansvaret for sine Handlinger og selv tage Frugten for sit Arbejde.

Det vilde sikkert snart vise sig, naar Arbejderne tog Magten i deres Fagforeninger fra Lederne, at Kampe paa flere Maaneder med Sult og dens Kvaler vilde forsvinde, de fandt snart paa Midler, som var bedre end dem, som C. F. Madsen og I. A. Hansen kender. Arbejderne maa ikke tro, at dem, som snylter paa deres Bekostning, selv omskaber Organisationerne, saaledes at disse bliver i Kontakt med Udviklingen.

Nej, dertil har de sat sig for godt til Rette, og for dem gaar det saa udmærket.

Nu maa vi selv tage fat i Organisationerne! Ud med alle de politiske Spækjægere, frem med industriel Organisering og direkte Aktion.

—.—

J. A. Hansen og Smedene.

Nævner man I. A. H. i Forbindelse med Smedene, er det paa nuværende Tidspunkt kun I. A. H., som betyder noget; Smedene er kun til for hans Skyld, kun deres Penge regner dette Lakajredskab med. En Tanke, som det store Flertal indenfor Jernindustriens Arbejdere er fuldt fortrolig med og ikke kunde tænke sig det anderledes, skønt det kun kan føre fra Nederlag til Nederlag. Den Kamp, som har været ført i 3 Maaneder — hvis det da kan kaldes Kamp — har da ogsaa formet sig som et storslaaet Skuespil, hvor Arbejderne har spillet Rollen som Jeppe paa Bjerget med I. A. H. som Baronen.

Først stilles Forslag, som paa det kraftigste anbefales af I. A. H.. Efter dette skulde Smedene *intet* have; 2 Maaneder senere stilles et nyt, ligeledes med Anbefaling til Vedtagelse. Efter dette skulde de heller ikke have noget, men nu var der tilstrækkelig Jordbund for at faa det vedtaget, nu var de sultne og dermed møre, saa der kunde bydes dem, hvad det skulde være. Det var da ogsaa naturligt, at efter 3 Maaneders Sultekrig stilles der med et Forslag, som ikke byder 1 Øre mere i Løn, ikke engang Dækning for Dyrtiden, og naar der staar i „Social-Demokraten", at Smedene fik dette, da er det en dundrende Løgn. I § 3, som omhandler Lønvilkaarene, staar:

Ved Arbejdets Genoptagelse forhøjes Minimallønnen til 80 Øre for de Organisationer indenfor Centralorganisationen, hvis Overenskomster indeholder Bestemmelser om Minimalløn.

For unge Svende det første Aar efter Læretidens Udløb er Minimallønnen 4 Øre lavere. — Ligeledes forhøjes Mindstebetalingen for Timelønsarbejde til 105 Øre. Disse Satser forhøjes fra 1. August med 3 pCt., dog saaledes, at Satsen 105 Øre ved denne Forhøjelse bliver staaende for nye tilkommende unge Svende det første Aar efter Læretiden.

§ 6 lyder:

Forslagets eventuelle Vedtagelse sker under Forudsætning af Arbejdets Genoptagelse Tirsdag den 2. Juni, og hvis ikke saadan Genoptagelse af Arbejdet sker, er begge Parter løst fra deres eventuelle Forpligtelser efter nærværende.

Dette passer saa udmærket med I. A. H.s Udtalelser til Kapitalistpressen, da han sagde, at Arbejdsgiverne kunde faa Smedene i Arbejde igen, hvad Dag de ønskede dette, uden at koste Arbejdsgiverne en eneste Øre mere i Timen. Naar man ved, at Gennemsnitslønnen ligger 40 Øre over Minimallønnen, og Gennemsnitsfortjenesten er 189 Øre i Timen, vil enhver ogsaa kunne se, at de Forhøjelser og Fordele, Smedene har faaet, kun er paa Papiret, Lønnen bliver den samme, som den var inden Overenskomsten.

I. A. Hansen kunde notere en Sejr til — han havde holdt Ord, da han garanterede Arbejdsgiverne en ny Overenskomst uden Lønforhøjelser.

Hvorfor blev da dette nedværdigende Forlig vedtaget af Smedene? § 6 bebuder jo Arbejdets Genoptagelse den 2. Juni, hvis Overenskomsten vedtages, og Udsigten til at komme i Gang igen, efter i 12 Uger at have suget paa Lappen, var ret naturligt stor.

I. A. Hansen, sammen med Arbejdsgiverne og De samvirkende Fagforbund, brugte Sultepisken over Arbejderne, indtil disse vilde makke ret, et Vaaben, som de gennem Aarene har faaet en vis Færdighed i at bruge. Smedene kom ikke i Arbejde 2. Juni, trods Vedtagelse af Overenskomsten. § 6 var kun paa som Lokkemad, først naar Arbejdsgiverne ønsker det, kommer vi ind igen, men heller ikke en Time før.

Arbejdsmændene, som krævede et Tillæg til Lønnen og vilde sætte Magt bag Kravet, fik vel nok den største Modstand i I. A. H., da han lovede Arbejdsgiverne, at samtlige Arbejdsmænd godt kunde undværes paa Støberierne og Maskinfabrikerne, skønt disse dog tæller 2700 Mand, Smedene havde før kunnet arbejde — (som Skruebrækkere) — og Formerne havde allerede lovet at arbejde uden Arbejdsmænd.

Efter dette er det intet Under, at Arbejdsmændenes Overenskomst blev, som den blev, I. A. H. har den største Skyld deri.

Hvor længe mon denne Gut vil blive taalt som Arbejderfører?

Tiden maa vel snart være moden til at rense ud blandt Slynglerne, saaledes at Kammeratskabet og Solidaritetens Aand kan komme i Højsædet. Først da kan Arbejderne begynde paa Socialismens ærefulde Værk.

Se her!!

Kammerater i Revolutionær Arbejderforbund kan Fredag d. 26. Juni fra 6-8 Aften købe nogle paa Kontoret staaende Effekter.

EN JUDAS

I de sociale Kampe, som bliver ført mellem Under- og Overklasse, viser der sig Gang efter Gang en Type, som hverken ejer Moral eller Forstaaelse, Personer, som kan tiltroes alt, blot det gaar ud paa at skade andre. Denne Type kendes ogsaa i nationale Krige. Behandlingen, der kendes saa godt, faar de først fat paa saadan en Gut, der er falden Kammeraterne i Ryggen, bliver han overladt til Satans Forgodtbefindende. Dette har Præsters, Regerings- og alle Kampfællers Velsignelse, og Døden synes dem næsten for mild en Straf. I de sociale Kampe ser vi de samme Mennesker med et helt andet Syn paa Moral. Forræderen, som før faldt Kammeraterne i Ryggen, og hvor ingen Straf var haard nok, han skal i de sociale Kampe rækkes en hjælpende Haand og beskyttes som en Helgen, der er uerstattelig for Samfundet, nu er der kun godt at sige om ham.

Her udsteder Arbejderføreren Steincke Parole til Arbejderne om at danne Ordenskorps til Beskyttelse for Forræderne. Var Arbejderkorpset bleven til Virkelighed, havde dets naturligste Arbejde været at hænge saadanne Gutter op i Lygtepælene til Skræk og Advarsel for andre af samme Kaliber.

En stor Del af dem er til at faa Ram paa uden at gøre sig megen Ulejlighed, nemlig de Handlende, og dem er der ikke saa faa af, der ynder at falde Arbejderne i Ryggen. Saaledes har Urtekræmmer *Hans Clausen, Holbergsgade 18,* Telf. 611972 og Am. 1946 x ment sig berettiget til at optræde som Forræder under Kampen. Hvilken Skade kunde Arbejderne ikke tilføje saadan en Gut som Vederlag for hans Judasgerning, ingen Arbejder kan da uden Skam handle hos saadan en Gris. Hvilke Kvaler kunde de ikke forvolde ham, hvis de begyndte at bestille Varer omkring til opdigtede Personer. Tænker han slet ikke paa Tiden efter sin Handling, eller tror han, at de, han hjalp under Strejken, vil føde ham Resten af sit Liv, gør han det, er han vist ogsaa den eneste.

Mange Snyltere lever højt paa Arbejdernes Uvidenhed om Anvendelse af Boycotning og Sabotage. Hvor dette er bleven brugt, har det altid vist sig at være et virksomt Middel.

Paa nogle Gummiplantager udbrød Strejke, Arbejderne paa en af dem mente at have Fordel af at gaa ind igen og saa benytte Sabotage i Kampen. Samme Dag blev der opslaaet Plakater, hvorpaa der stod følgende: Stik ikke Kobbersøm i Gummitræerne, da disse saa vil visne.

Kort Tid efter visnede alle Træerne i denne Plantage, men Arbejderne i Plantagerne fik saa ogsaa deres Krav opfyldt.

Brug Sabotage overfor Forrædere og Modstandere og lad dem betale Krigsomkostningerne.

Til „Solidaritet"s Læsere

Da Revolutionært Arbejderforbund bestemte sig til at udsende „Solidaritet" fra Januar, mente vi os stærke nok til at klare det Offer af Penge og Kræfter, der skal til for at udsende et Blad, som paatager sig at være Syndikalismens og dermed de Fattiges Talsmand mod det brutale System og dets Lakajer; dog regnede vi ikke med at komme i Lock-out i flere Maaneder, hvorved den økonomiske Støtte til Bladet maatte ophøre, og den kunde ikke undværes.

Hvor nødvendigt og berettiget Bladet er, ses vel bedst af den meningsløse Udsultningskrig, som Arbejderne blev drevet ud i, og som Arbejdernes Ledere intet Modtræk havde eller turde bruge overfor, da det er de samme Mennesker, som har paataget sig at føre Arbejderne frem til Sejr, der samtidig sidder som Statens og Kapitalens Repræsentanter.

Da Bladet nu ophører at udkomme, og Syndikalismen saaledes intet Organ har i Danmark, haaber vi, at de Kammerater, som havde tilsluttet sig vor Bevægelse og vort Blad, fortsat vil støtte os i Arbejdet for Syndikalismens Udbredelse.

Med Haab om, at det ikke maa vare saa længe, inden „Solidaritet" igen er ude blandt Arbejderne, slutter vi indtil videre med Tak til alle Bladets Læsere.

Red.

I. A. A.s Kongres

I. A. A. og den syndikalistiske Ungdom.

Arbejderklassens faglige Organisationer bliver stadig fornyet gennem Tilstrømning af Ungdom. I Stedet for dem, som graaner i Kampen, som trættes eller falder, kommer Proletariatets Ungdom, som tilfører Organisationerne sin friske Energi, Tro og Hengivenhed og derved udgør Avantgarden ved alle Arbejderklassens Kampe mod Kapitalismen. Den syndikalistiske Ungdom udgør desuden Kærnen, hvortil Proletariatet sætter alle sine Forhaabninger for Frihedens og den sociale Ligheds Sejr, da de Unge uden Tvivl bliver de Mænd, som engang paalægges det tunge Ansvar for den endelige Kamp for Frigørelsen og Opbygningen af den nye paa Basis af Behovet opbyggende Samfundsøkonomi.

I Betragtning af dette Synspunkt bør I. A. A. og dens tilsluttede Landsorganisationer have til Opgave at fremme den syndikalistiske Ungdomsbevægelses Vækst og udvikle saavel den Følelse af Ædelmod og Højsind, som Solidaritetens og Offervillighedens Aand vække Hengivenhed for nyttig Arbejde, fremskabe Interesse for Indblik i Produktionsteknikken samt for Studier af særskilte økonomiske Problemer, for at den i den nærmeste Fremtid kan benytte sig af sin tekniske og økonomiske Uddannelse og Duelighed for dens egen Klasses Frigørelse.

For at kunne virkeliggøre denne Opgave forslaas: a) Oprettelse af særlige Skoler eller Studiekursus, hvorigennem Ungdommen kan tilegne sig alle tekniske Kundskaber i sit Fag og lære at kende Grundvolden for den samfundsmæssige Økonomi; b) Fremme Udgivelse af Bøger og Brosjurer, hvori Problemet bliver behandlet paa en Maade, som er afpasset efter Ungdommens Opfattelsesevne og Udrustning. Tidsskrifterne for Kamp og Polemik tager sigte paa hele Arbejderbevægelsen og er derfor ikke særligt egnet til dette Formaal; c) Iværksættelse af Oplysningspropaganda, som er det eneste Middel til Bekæmpelse af den borgerlige Ideologis legemliggjorde Rester, hvorpaa Herreveldets og den herskende Stats moralske Prestige er opbygget; d) Energisk Virksomhed for at trække Ungdommen væk fra Sportsidiotiet, da Sporten er et Middel i Kapitalismens Hænder for at fjerne Ungdommen fra Klassekampen og holde den borte fra en højere aandelig Udvikling, samt gør den til et mekanisk ubevist Redskab i Kapitalismens Hænder, i Stedet for til tænkende og handlekraftige Mennesker; e) Opmuntre Ungdommen til i rette Tid at deltage i de økonomiske Kamporganisationer, saa at alle som en deltager i Arbejdet efter Evne og Anlæg og bringer Organisationerne med gode Elementer, for at disse kan bevares fra en steriliserende Indflydelse, som ikke længere genspejler Arbejdermassernes Tænkning og Vilje; f) i de Lande, hvor der endnu ikke findes syndikalistiske Ungdomsbevægelser, at sætte al Kraft ind paa at skabe en saadan Bevægelse; g) at forene Ungdommen over Staternes Grænser igennem internationale Konferencer.

Resolutionen om Kampen mod den internationale Reaktion.

Kongressen betragter den elementære Ytrings-, Trykke- og Forsamlingsfrihed som en nødvendig Forudsætning for Arbejdernes Kamp. Denne Frihed er Resultatet af tidligere Revolutioner, og dens Forsvar eller Generobring er altid afhængig af den Kraft, som det organiserede Proletariat kan præstere. Den er en kostbar Arv, som stadig maa udvides og aldrig bør udleveres til nogen som helst Regerings Forgodtbefindende. Kongressen hævder den Opfattelse, at de revolutionære og antiautoritære Fagorganisationer, som er tilsluttet I. A. A., er beskyttet gennem sig selv mod enhver Fare for Kompromis med Partier og Organisationer, som stræber efter Magten, ogsaa om deres Veje falder sammen med andre politiske Kræfter i Kampen mod et militært eller borgerligt Diktatur. Angaaende Kampen mod det bolschevistiske Diktatur er Kongressen af den Mening, at ethvert Samvirke med statelige Elementer er umulig, selv om Samarbejdet er af tilfældig Art. Den mulige Enighed om Vejen i en vis Hensigt maa ikke skabe den Illusion hos Proletariatet, at det borgerlige Demokrati, hvor revolutionært det end kan faa Indtryk af at være, nærer noget Ønske eller har Interesse af at vende tilbage til sine gamle revolutionære Traditioner.

Arbejderklassens Modstand har som organiseret Kraft i sociale Kampe til og med gjort det liberale Bourgeoisi til Diktaturets Støtte og medansvarlige, selv om det teoretisk tager Afstand fra Diktaturet.

Kongressen hævder den Opfattelse, at Proletariatet bliver bedraget, først naar det i Stedet for at udnytte de eventuelle Virkninger af den demokratiske Opposition mod et eller andet Diktatur, bliver

SOLIDARITET

Organ for den syndikalistiske Arbejderbevægelse i Danmark.

Udgivet af revolutionært Arbejderforbund.

Tilsluttet Internationale Arbejder Association (I. A. A.)

Redigeret af et Udvalg.

Ansvarhavende: *H. Larsen.*

Redaktion og Ekspedition: Smedegade 4. Kj.

Aabent hver Tirsdag, Lørdag fra 6—8.

Charles F. Petersen, København.

Fremtiden.

Partipolitik, Centralisme betyder Tvang og Fordummelse. Økonomisk Klassekamp, Føderalisme betyder Frihed og Oplysning, og saafremt Arbejderne skulde vælge efter dette, var de sikkert ikke i Tvivl om, hvad de skulde vælge, men det er desværre ikke Fornuften og Retten der er det raadende i det nuværende Samfund. Den Statsmand, som en Gang har sagt, man maa forbavses over, med saa lidt Klogskab Verden regeres, har fuldkommen Ret. Verden vil bedrages og Arbejderklassen ikke mindst.

Kort efter at Fagorganisationerne opstod, var der en Del Folk, som saa, at disse kunde bruges til andet end at frigøre Arbejderklassen fra Kapitalens Aag, nemlig give den enkelte større Magt og Indflydelse. Naar blot man gik frem med Forsigtighed kunde man komme højt op i Samfundet, og samtidig fik man lukket Arbejdernes Øjne for Fagorganisationernes virkelige Formaal, Kampen for den økonomiske Frigørelse. Det kunde ske ved at drage Fagorganisationerne ind i et politisk Parti, dette var den første forræderiske Tanke overfor Arbejderklassen, og dermed var Arbejdernes politiske Parti, Socialdemokratiet, fra Fødselen bygget paa Forræderi imod Arbejder-Klassen.

Man maa lade Socialdemokratiet, det har forstaaet sine Sager godt, ikke saa faa Landes Arbejdere har fulgt det i tykt og tyndt og hævet adskillige af Partiets Folk op til Samfundets Top, uden at Arbejderklassen i mindste Maade selv er blevet frigjort af Kapitalens Aag.

Den danske Arbejderklasse jubler over, at en af dens egne er blevet Statsminister, en forhenværende Bydreng og Cigarsorterer. Vi vægrer os dog ved at tro, at den danske Arbejders Taalmodighed er saa stor, at det er ham nok, at en Stauning ved hans, hans Faders, og maaske Bedstefaders Hjælp, med et × paa Stemmesedlen, er kommet saa højt op i Samfundet, som et Menneske kan komme, medens han selv, hans Hustru og Børn maa lide alle Lock-outens Helvedeskvaler, med Sult og Savn og Lediggang, i saa Fald er det haabløst at tale til den danske Arbejder.

Nu har Arbejderne i den sidste Menneskealder ene og alene helliget sig ændres Ve og Vel, nemlig Partipolitikernes, ja har endda været parat tiil at gaa ud i Generalstrejke for at sikre disse Herres (Zahle, Staunings) politiske Stillinger, medens Arbejderne under Lockouten troligt sultede i flere Maaneder uden at disse Hrr. Politikere, en eneste Gang greb til samme Middel, eller blot truede dermed for at værne Arbejdernes Hjem. Af dette lærer Arbejderne, at de maa stole paa sig selv i den økonomiske Kamp, de lærer deraf, at Fagorganisationerne maa bygges saaledes op, at slige sindssvage Sultekonkurrencer bliver umuligt i Fremtiden.

Socialdemokratiets Formand, Stauning, og De samv. Fagfs. Formand, C. F. Madsen, begge to Arbejderklassens Repræsentanter, undser sig ikke for at godkende, at en Arbejder skal nøjes med *ca. 50 Kr.* ugentlig, medens de selv *umuligt* kan nøjes med mindre end indtil *4 a 500! Kr.* **ugentlig**, dette er sikkert ikke noget for den danske Arbejder at juble over. Det hører ingenlunde til Sjældenhederne, at fattige Proletardrenge svinger sig op til betydende Mænd i Samfundet. Midlerne, de bruger, er blot forskellige, men et har de alle tilfælles, de medfødte Evner, en Gave, som kun Naturen kan skænke dem. Stauning har igennem Socialdemokratiet brugt den ærlige Arbejder til at løfte sig op.

Det samme ønsker nu en Ernst Christiansen igennem Bolschevikpartiet, men Arbejderne har gennemskuet dem, og ønsker ikke at lægge Ryg til, da Arbejderklassen jo ikke derved bliver økonomisk frigjort, hvad den russiske Arbejderklasse er et reelt Vidnesbyrd om, da intet enkelt Parti, selv om det kalder sig Arbejderparti, kan afvikle det kapitalistiske Samfundssystem, dette kan kun en *Bevægelse*, der udgaaet fra Arbejderklassen, breder sig gennem alle Samfundslag.

Det Skuespil de 2 ovennævnte politiske Partier opviste for aabent Tæppe paa Fælleden 1ste Maj, med brækkede Arme, blaa Øjne og knækkede Fanestænger, vidner just heller ikke om nogen synderlig stor kulturel Oplysning hos disse, og alle maa harmes over, at de heller ikke betænker sig paa at trække den internationale Arbejderklasses Banner, Symbolet for vor Klasses Kamp for Friheden, den blodigrøde Fane — ned i Sølet.

Gaar det først rigtigt op for Arbejderne, at de kun bliver brugt i et politisk Parti, til nogle enkelte Partifællers Fordel, varer det ikke længe, førend de pakker Randselen og siger dette Farvel, og helt og holdent helliger sig de økonomiske Organisationer.

Socialdemokratiet og De samv. Fagf. er nøje knyttet til hinanden. De samme Folk gaar igen i De samvv Fagf., i Partiet, i det socialdemokratiske Ministerium, i de socialdemokratiske Kommunestyrer Landet over, overalt er det de samme Folk der er Ledere, dette er uholdbart, da en C. F. Madsen i De samv. Fagf. ikke bekæmper den samme C. F. Madsen i det socialdemokratiske Regeringsparti, eller en I. A. Hansen i Københavns Kommunestyre, ikke bekæmper den samme I. A. Hansen i Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund, enhver fornuftig tænkende Arbejder vil kunde forstaa, at dette Dobbeltspil ike kan fortsættes.

Det er en historisk Kendsgerning, at alt begrænses, kulminerer, ogsaa Centralismen. Det danske Socialdemokrati og De samv. Fagf. som konkluderer i den stinneske Centralisme, er i Dag stillet overfor denne historiske Kendsgerning. Tiden er nu inde, hvor Arbejderne maa føre deres økonomiske Organisationer, Fagbevægelsen, ud af De samv. Fagf., Centralismen, og over i Decentralismen, Føderalismen, derved gives dem den Slagkraft tilbage, som de mistede under Centralismen. Rent administrationsmæssigt spares en Masse Penge.

Kampen maa for Fremtiden ikke føres som Sultekonkurrence, hvor Arbejderne altid vil blive de underlegne, indirekte, gennem Dyrtiden, der følger efter, men som Gurillakrig. Dermed er Arbejderne til enhver Tid Herrer over Produktionen, da en organiseret Obstruktion og Sabotage paa Arbejdspladsen vil have samme Virkning paa det kapitalistiske Samfundssystem, som den stærkest dræbende Gift i et Menneskes Føde, og dermed er Grundlaget for Dannelsen af de for Arbejderne virkelige gavnlige (ikke Borgbjergs) Bedriftsraad lagt, og Vejen ligger aaben for den danske Arbejderklasse til helt at *erobre* den økonomiske *Magt*.

n.

Syndikalismens Betydning for Arbejderne.

En Række Udtalelser.

Syndikalismen er den Klassebevægelse, der indser, at Arbejdernes Ret over Fabrik og Værksted skal anerkendes; denne Erobring, denne Arbejdets Frigørelse, kan kun ske ved Arbejderne selv.

I Stedet for Tilliden til Præstens Gud, i Stedet for Tilliden til Politikernes Magt, indskærpet det moderne Proletariat, sætter Syndikalismen Tilliden til sig selv; i Stedet for Handlingen under Guds og Magthavernes Formynderskab sættes Lønarbejdernes „direkte Aktion" i den sociale Revolutions Aand.

Følgelig proklamerer Syndikalismen Arbejderens Pligt til at handle selv, til at kæmpe selv, uomgængelige Betingelser for hans fuldstændige Frigørelse. Som Bonden kun kan høste i Kraft af sit Arbejde, vil Proletaren kun kunne nyde sine Rettigheder i Kraft af personlige Anstrengelser.

Som man ser, modsætter Syndikalismen sig Gudsidéen og den politiske Magts Frigørelsesevne. Den paastaar, at den sunde Fornuft nægter et Forsyn, der kun er Drivkraft for menneskelige Handlinger, og at Mennesket kun skulde være en Maskine, ude af Stand til at tænke og skabe. Dernæst nægter Syndikalismen, at Statsmagten i sig selv besidder en Evne til reformatorisk Fremskridt, i Kraft af hvilket Samfundets Lykke skulde afhænge af Statsmagtens Godtykke. Tværtimod! Statsmagten kan ikke disponere over Samfundslykken; denne *gives* ikke; det er over Statsmagtens Evne. Samfundslykken skabes og *erobres.*

Men medens Syndikalismen afviser al Mysticisme af enhver overnaturlig Indblanding, medens den afslaar Magthavernes „Omhu" for Arbejdernes Velvære, afviser den ingenlunde de Arbejdere, der er opfyldte af religiøse Idéer eller har Tillid til Politikernes Reformiver.

Syndikalismen er nemlig den Enhedsbevægelse, ved hvilken Arbejderne bekæmper en fælles Fjende, Arbejdskøberne.

Og engang i Bevægelsen vil den religiøse Arbejder, den politisk interesserede Arbejder i Kraft af selve Bevægelsens Aand og Handlinger fjernes fra enhver Idé om noget overnaturligt og fra enhver Tro paa arbejdervenlig politisk Intervention.

Var det ikke saaledes, vilde Syndikalismen ikke længere være Arbejdernes Frigørelseskamp, men kun en Side af denne; den vilde medvirke ved et Arbejde under Inspiration og under Førerskab enten af den guddommelige Magt, som Le Sillon (kristelige, katholske Demokrater) ønsker det af politiske Partier, som det socialistiske Parti ønsker det, eller af Regeringen, som Politikere af alle Partier ønsker det — lige begærlige efter Magten for at kunne dirigere og regere Arbejderklassen.

Griffuelhes.

*

I det moderne Samfund er Menneskene skilte i to skarpt afgrænsede Klasser.

De fattige, de undertrykte, de regerede Producenter, de udbyttede, de udplyndrede, har Interesse i at forene sig for at forsvare sig imod de riges Klasse, mod Undertrykkerne, de regerende, de udbyttende, Udplyndrerne, Snylterne, der paa deres Side understøtter hverandre.

Ved den moderne Syndikalisme et Instrument for Demokratiet og saaledes ikke bliver i Stand til at opnaa den ringeste Fordel for sig selv, men lader sig fange i de politiske Konsekvenser af dette Kompromis.

Kongressen opfordrer Arbejderne i alle de Lande, som er ramt af Diktaturets Raseri, at bevare Troen paa Klassekampen. Der hvor de tilfældige Forhold forhindrer de faglige Organisationers regulære Virksomhed, maa Masserne forene sig paa selve Arbejdspladserne — i Fabriker, Jordbrug og Transportindustri, — da den virkelige Kamp mod Diktaturet ikke alene falder sammen med Arbejdermassernes Rejsning over hele den samfundsmæssige Produktions Linie, men ogsaa bliver Betingelsen for enhver Opstand mod selve Diktaturet.

Resolutionen mod de politiske Forfølgelser.

I. A. A.s 2. Kongres har med Indignation skaffet sig Kendskab til de uafbrudte Forfølgelser, som allerede i mange Aar har raset mod den revolutionære Bevægelses Forkæmpere i de forskellige Lande.

Kongressen protesterer mod de fortsatte Lidelser, som tilføjes vore Meningsfæller, og opfordrer Magthaverne til at frigive Ofrene for Klassekampen og den sociale Reaktion.

De Forfølgelser, som de revolutionære i Rusland er udsat for, kræver en særlig energisk Dom fra Verdensproletariatets Side, da en saakaldt socialistisk Raadsregerings Undertrykkelse af Ytringsfriheden er en tusind Gange større Forbrydelse. Kongressen opfordrer alle sine tilsluttede Landsorganisationer aldrig at slappes i sin Agitation for Befrielsen af de revolutionære Fanger, som fylder de bolschevistiske Fængsler. Kongressen sender de fængslede Kammerater i alle Lande en broderlig Hilsen og forsikrer, at de revolutionære Syndikalister over hele Verden skal virke for deres Befrielse.

I. A. A. og den praktiske Dagskamp.

I Betragtning af, at Internationale Arbejder Associations Maal er Tilintetgørelsen af enhver Form for Lønslaveriet samt Statens Afskaffelse, et Maal, som kun kan naas af en klassebevidst, organiseret, revolutionær Arbejderklasse, i Betragtning af, at den praktiske Kamp for bedre Leveforhold for Arbejderne indenfor Rammen af det kapitalistiske Samfund er af stor Betydning saavel for Udviklingen af Arbejderbevægelsens revolutionære Initiativ som for Højnelsen af Levestandarden paa alle Livets aandelige og materielle Omraader.

I Betragtning af, at Afskaffelsen af Arbejdsløsheden, som gør Livet utaaleligt for Millioner af Arbejdere, er blevet en nødvendig Opgave for Øjeblikket;

at Arbejdsløsheden delvis skriver sig fra Overproduktion, som har sin Grund i, at Produktionen ikke er afhængig af Folkets nødvendige Behov, men af Kapitalismens Interesser og Arbejdslønningernes lave Stilling;

at man ved alle Produktionsmidlers videnskabelige Fuldkommenhed har opnaaet denne øjensynlige Overproduktion;

at den maskinelle Produktions Fremskridt nødvendig maa følges af en tilsvarende Nedsættelse af Arbejdstiden, da Fordelene af saadanne Fremskridt ikke engang under det kapitalistiske System udelukkende kan gives til Indehaverne af de sociale Rigdomme;

videre i Betragtning af, at 8 Timersdagen indenfor den moderne Industri, ifølge de videnskabelige Forsknings Resultater, indebærer et Forbrug af Livsenergi og kræver en Grad af Afpasning, som overskrider Menneskets fysiske Modstandskraft;

at der indenfor en Del Industrier allerede praktiseres 6 Timers Arbejdsdag, erklærer Kongressen, at I. A. A. med alle til Raadighed staaende Midler skal understøtte enhver Aktion og Kamp, som har til Hensigt at forbedre Arbejderklassens Stilling. Kongressen appellerer til alle Arbejdere om virksomt at tage Del i enhver Aktion for 6 Timers Arbejdsdag.

I. A. A.s Stilling til Dawesoverenskomsten.

I. A. A.s 2. Kongres fordømmer paa det kraftigste den saakaldte Dawesoverenskomst, som er en direkte Følge af den skammelige Versaillesoverenskomst, og ligesom denne bærer den imperialistiske Politiks Stempel i Panden. Denne Overenskomst, som bare har til Opgave at sikre visse Kategorier af den internationale Finanskapitalisme og Storindustris Herrevælde over Verden, indebærer ingen Fredsgaranti, men derimod en giftig Kilde til fortsatte nye økonomiske Konflikter, hvoraf nye Krige naar som helst kan udvikle sig.

Den internationale Imperialisme, som undertrykker Tysklands Arbejderklasse, truer samtidig Proletariatets økonomiske Stilling i andre Lande, da den systematiske Udpumpning af Tyskland ubetinget maa føre til en Række fortsatte økonomiske Kriser i de øvrige Lande, hvorved Arbejderklassen paa Naade og Unaade udle[illegible]

(fortsættes Side [illegible])

har Arbejderne imidlertid forstaaet, at for at bevare deres Uafhængighed og deres Værdighed maa de trodse, ringeagte og foragte alle de Fordele, alle de Imødekommenheder, der har en fremmed Kilde, ikke skyldes de organiseredes egne Anstrengelser eller Arbejdernes Solidaritet.

Den revolutionære Syndikalisme har lært de paa økonomisk Grundlag organiserede Arbejdere kun at stole paa deres egne Kræfter til Opdragelse, Organisation og Handling og til at opnaa hos Arbejdskøberne og Magthaverne de øjeblikkelige Indrømmelser, som de forlanger.

De smukkeste Teorier over Klassekampen blegner ved Siden af den fornemste Klasse-Handling, der er den faglige og revolutionære Arbejderkamp mod Udbytningen.

Dersom Arbejderne ved den syndikalistiske Opdragelse har kunnet „tilegne sig Videnskaben om deres Ulykke", vil de i Virkeligheden kun stole paa sig selv i Arbejdet for at gøre Ende paa denne Ulykke.

Yvetot.

*

Den revolutionære Syndikalisme vil søge at forene alle udbyttede, uden Hensyn til deres Race, Nationalitet, filosofiske, religiøse eller politiske Overbevisning, til fælles Kamp for deres fælles Interesser. Men hvilke er da disse fælles Interesser? Selvfølgelig den størst mulige Frihed, økonomisk saavel som moralsk og politisk. Nu er Frihed imidlertid kun et tomt Ord, saa længe nogle faa er Herrer over Arbejdsmidlerne, d. e. Jorden og Maskinerne. Arbejderne maa derfor søge i saa vid Udstrækning som muligt at gøre sig til Herrer over Arbejdsmidlerne og Arbejdsvilkaarene, og deres endelige Maal maa være at blive eneraadende over Arbejdsmidlerne. Dette er Arbejderklassens Maal, det er den sociale Revolution, Lønslaveriets Afskaffelse.

At naa dette Maal er en økonomisk Opgave, og Arbejderklassens Kamp bliver altsaa en økonomisk Kamp.

De samvirkende Fagforbunds Lederklike.

Udmeldelse maa nu være Løsenet.

I sidste Nummer af Solidaritet belystes det, at gennem Tiderne og i alle Kulturperioder var alle Værdier og Livsfornødenheder for Menneskenes Eksistens skabt af Arbejderne, altsaa ved deres Produktivkraft. Man saa tillige, at disse gennem Aarhundreder er blevet snydt og bedraget af de til enhver Tid opfundne Systemer og disse Systemers Haandlangere, hvilken Maske de end iførte sig.

Ved Nutidens centralistiske System, der er gældende for den nuværende Fagbevægelse, Centralorganisationen „De samvirkende Fagforbund", er det derfor en Nødvendighed at analysere, hvori dette System bestaar, samt hvor denne Organisationsform efter en Menneskealder har ført Arbejderne hen samt den i „Social-Demokraten" ofte udskregne Taleform: Vi er Arbejdernes ansvarlige Repræsentanter (Førere).

Hvad er da Centralisme — Centralisme er Midtpunktet for en Styrelses Funktion, hvorfra dens egenmægtige Bestemmelser udgaar og atter efter Beregning føres tilbage.

Ved den mest tyranniske Lederform har disse saakaldte Førere forstaaet at tilrane sig enhver Bestemmelse over hvert enkelt Medlem, ja endog over ethvert Forbund, der staar under deres Formynderskab, idet et hvilket som helst Medlem ikke har den mindste Medbestemmelse i denne saakaldte Hovedorganisation, en større Magtbrynde gives næppe.

Disse Overløbere, der raaber om direkte Valgmaade, er de første til at sætte en Skanse derfor, idet det nemlig er gennem 3. eller 4. Led, at disse Ledere sættes ind. Overlederne paa Toppen vælger nedefter Ledere, og disse Ledere vælger igen Ledere, hvorfor det er Naivitet af dem, der stadig bilder sig ind, at dette System kan ændres, i hvert Fald ikke i en Menneskealder. Der spørges om Bevis herfor: Taabe, har du endnu ikke faaet gnedet Søvnen af Øjnene, kan du endnu ikke se, at Personen paa Toppen er den samme som for Aar siden, og Personerne ved Siden af ogsaa er de samme, de gaar stadig igen som Tordenskjolds Soldater.

Hvad disse saakaldte Førere kan og tør tillade sig overfor dem, der dyrt maa betale for deres tvungne Makkerskab, er i Grunden forbavsende, naar man til Eksempel læser i Beretningen fra D. s. F.s Generalforsamling, finder man en Pasus, hvor de bl. a. skriver: Hvis Forretningsudvalget skønner det nødvendigt, skal Meddelelse om de enkelte Organisationers vedtægtsstridige Optræden kunne fremsættes i Partiets Presse, de enkelte Medlemmer (altsaa den menige Arbejder) har ikke tilstrækkelig Viden om Købeevnen hos den danske Krone, ej heller om Overenskomst-Resultatet forøger eller forringer hans Løn, dertil er hans Blik for tilfældigt.

Hvis ikke dette maa kaldes en Frækhed, da skal der meget til for at naa til Frækheden. Ovennævnte Passus siger altsaa, og siger det klart, at hvis et Forbund, der staar tilsluttet og dermed ogsaa er underkastet D. s. F.s Love, vil forsøge paa at hæve Medlemmernes Løn, da er de forbudt dette og skal altsaa tvinges til at arbejde for den Løn, som disse Pampere sammen med Arbejdsgiverne er blevet enige om.

Lad os nærmere analysere, hvad denne Hovedorganisation for Fagforeningerne, de saakaldte ansvarlige, igennem de sidste 30 Aar har formaaet at skaffe Arbejderne.

Har man i Historien set en Arbejdsløshed som de sidste Aar? Nej, aldrig! Aar efter Aar har der gaaet 10, 40, 60, 80, ja 100,000 ledige, udsat for Sultelidelser, hvor Hustruer og Børn med spørgende Blikke saa paa deres Forsørger, naar han kom hjem efter forgæves at have været ude at prøve paa at finde Arbejde; men nej, alt var lukket for ham, der var ikke Brug for ham, Profiten var ikke tilstrækkelig stor for Arbejdsgiveren til, at det kunne betale sig for ham at sætte en større Styrke ind, dem, der stod paa Fabriken, arbejdede tilstrækkelig til at give ham de 10,000 Kr., han skulde bruge aarlig for at leve. I Virksomheder, hvor der var større Chancer, kunne Overskudet endda beløbe sig op til 50, ja 100,000 for et Aar, ja, der er endda Steder, hvor Udbyttet har været paa en kvart til en halv Million og derover; hvilken Vandalisme i Produktionslivet.

Har disse dine saakaldte Repræsentanter talt for dig eller belyst dig om disse Forhold? Nej, det har de ikke, det rører dem ikke et I [illegible]ed, de er ja forsørget, de har deres behagelige Stillinger, den ene i Hovedledelsen for De samvirkende, den anden er i Repræsentantskabet, den tredie er Hovedkasserer, den fjerde Sekretær, den femte Forretningsfører, og den sjette er noget andet. En endeløs Lederklike gaar igen, og ingen af dem er til at ryste af sig, alle er de fastlønnet for at skulle skaffe dig det, som du ikke faar.

Tag en Bedømmelse af Boligforholdene, hvilke Forhold maa Masser af Arbejderfamilier her leve under, ja, i flere af de sidste Aar er Titusinder af Familier uden Bolig, hvor mange maa ikke kampere i Træskure i en Kolonihave eller har maattet ty til Bekendte eller lignende, hvor i Masser af Tilfælde flere Familier endda med en større Børneflok maa dele en ussel gammel og lille Lejighed med et eller to Rum, dette bydes der Arbejdere og tør bydes dem. Mange af disse har endda ved sit Slid gennem flere Aar bygget flere, ja, maaske en Snes af Huse, og dog har han ikke et Rum, han kan kalde for sit eget, men tværtimod er klædt af til Skindet, mens Overklassens Snyltere i Massevis disponerer over Nutidens Komfort af herskabelige fem til ti Værelses Lejligheder. Mere infamt gennemført Snyderi har der ikke i Verdenshistorien været præsteret; — man maa vilkaarligt udbryde: Gud hjælpe os for Ledere! *Det* er altsaa bleven Resultatet af en Menneskealders fagligt Organisationsarbejde. — Tiden maa nu have belært hver enkelt om, at det ikke nytter at stole paa Ledere alene, men selv møde op til Generalforsamlinger og Møder og selv tage Del i de foreliggende Sagers Behandling. —

Der bliver hævdet — og med Rette: — Lederne paa Toppen saboterer ethvert Forslag og ignorerer enhver Beslutning, der tages; javel, men hvorfor kaster du saa ikke dene Lederklike paa Porten? Hvorfor vil du vedblivende staa under deres Formynderskab?

Hermann.

Medlemmer af Revolutionær Arbejderforbund, som nu har Gæld til Bevægelsen, bedes snarest betale, da Regnskabet skal afsluttes. Kontoret aaben Lørdag Aften mellem Kl. 6—8.

Udvalget.

---

res til det internationale Udbytterværdes Rovhunger. Samtidig betyder Overenskomsten en skæbnesvanger Styrke tilført den internationale Reaktion i alle Lande og fremmer paa alle Maader det gensidige Folkehads forbryderiske Værk.

For Arbejderklassen i alle Lande brændemærker Kongressen den skammelige Taktik fra de saakaldte Arbejderpartier og deres reformistiske faglige Halehæng, som ved sin Tilslutning til denne Overenskomst fremmer den imperialistiske Reaktions Planer over hele Linien, medens de samtidig gav den ejendomsbesiddende Klasse Mulighed for paa en uhørt Maade at trække Fordele paa Bekostning af de brede Massers Elendighed trods Dawesoverenskomsten.

Trofast mod den I. Internationales Principper hævder Kongressen, at det internationale Proletariats Interesser er diametralt modsat,

at ethvert Samvirke mellem Kapitalismens og Arbejderklassens Repræsentanter, som drives af de saakaldte Arbejderpartier, af den Grund maa føre til en fuldstændig Prisgivelse af Proletariatets Befrielsestanker. Kongressen appellerer til alle Landsorganisationer, tilsluttet I. A. A., om at igangsætte en stor anlagt Propaganda blandt alle Verdens Arbejdere for at klarlægge Kapitalismens imperialistiske Politik i Dawesoverenskomsten, for at de kan blive i Stand til gennem fælles Aktioner at møde den Fare, som truer dem.

Resolutionen angaaende den internationale Virksomhed.

For at skabe et solidt Grundlag for I. A. A.s Virksomhed foreslaar Kongressen:

1) at enhver Landsorganisation i I. A. A. nedsætter en international Aktionskomité med Bureauets Medlem eller hans Suppleant i Spidsen. Denne Komité udfører det nødvendige Arbejde for at skaffe praktisk Hjælp til alle Bevægelser og enhver Agitation, som i det enkelte Land overskrider Landets Grænser;

2) at den Landsorganisation, som er i direkte Behov for Hjælp, sætter sig i Forbindelse med I. A. A.s Sekretariat og meddeler om Krisens Beskaffenhed, og paa hvilken Maade den anser, at Hjælpen fra I. A. A. kan være mulig;

3) I. A. A.s Sekretariat sender saa straks alle nødvendige Opgaver og Forslag, som er kommet det i Hænde, eller det, som Sekretariatet anser maa være formaalstjenlige til alle internationale Aktionskomitéer for de tilsluttede Organisationer, eller hvor saadanne ikke findes til Organisationen selv.

4) De internationale Aktionskomitéer bør i Forhold til Arten af den Virksomhed, de agter at iværksætte, søge Samarbejde med de faglige Arbejderorganisationer eller andre revolutionære Sammenslutninger.

5) De internationale Aktionskomitéer afgiver til sine respektive Landsorganisationer Rapport over sin Virksomhed mindst en Gang om Maaneden. En Afskrift af denne Rapport skal indsendes til I. A. A.s Sekretariat. Det siger sig selv, at de internationale Aktionskomitéer træder i Virksomhed uden at vente paa Rundskrivelse eller Opfordring fra I. A. A. ved saadanne Tilfælde, som bekendtgøres igennem Telegrambureauerne og derved kommer til hele Verdens Kendskab, og som er af en saadan Art, at et øjeblikkelig Indgreb fra Proletariatets Side er nødvendigt.

Manifest mod Krig.

Kongressen beslutter at opfordre de tilsluttede Landsorganisationer til overalt i de forskellige Landes Byer og Stæder at afholde antimilitære Møder den første Søndag i August Maaned i Anledning af Verdenskrigens Udbrud.

Disse Møder kan ogsaa ordnes fælles med andre Organisationer, som ikke kan gøres ansvarlige for Verdenskrigens Udbrud.

Industrielt Sambarbejde mellem de syndikalistiske Industrifederationer.

Kongressen beslutter til at begynde med at oprette tre internationale Sekretariater, nemlig:

1) Et internationalt Sekretariat for Sømændene gennem Sømandsforbundet i N. S. V., Holland;

2) et internationalt Sekretariat for Bygningsarbejderne gennem Bygningsarbejderforbundet i C. G. T., Portugal;

3) et internationalt Sekretariat for Metalarbejderne gennem Metalindustriarbejderforbundet i F. A. U. D., Tyskland.

I. A. A.s Sekretariat skal hellige sin Opmærksomhed paa Dannelsen af lignende Sekretariater for andre Industrier, efter som det bliver muligt.

En internationational Studiekommission.

I Betragtning af, at Verdenskrisens Udvikling bringer Proletariatet i alle Lande nærmere den praktiske Løsning af de politiske og økonomiske Problemer, som fører til Arbejdernes fuldstændige Frigørelse;

at Studiet af disse Problemer derfor bliver en absolut Nødvendighed for den revolutionære Arbejderbevægelse;

beslutter Kongressen at oprette en international Studiekommission, som har til Opgave: at udgive en Serie Skrifter over Arbejderbevægelsens forskellige Sider, om Kampen mod Verdenskapitalismen og Løsningen af de politiske, økonomiske og sociale Problemer. I. A. A.s Sekretariat faar til Opgave at sørge for, at Publiseringen af disse Monografier foretages til de fleste mulige Sprog, enten igennem Sekretariatet eller igennem de tilsluttede Landsorganisationer.

Financieringen af I. A. A.

For at I. A. A. skal kunne udvide og uddybe sin internationale Virksomhed, stille sin skriftlige Propaganda paa et solidt Basis, saa at dens periodiske Publikationer kan udkomme regelmæssig, for at I. A. A. skal kunne deltage i den revolutionære Syndikalismes Virksomhed i alle Lande og sættes i Stand til at styrke og uddybe den revolutionære Syndikalismes Idéer i de Lande, hvor vore Idéer og Taktik er svagt repræsenteret, for at I. A. A. skal blive i Stand til at kunne besvare de Raab paa Solidaritet, som rettes til den, beslutter I. A. A.s 2. Kongres:

1) at hvert Medlem tilhørende en Organisation, som er tilsluttet I. A. A., betaler en aarlig Afgift af ti amerikanske Cents til I. A. A.s Kasse eller en tilsvarende Værdi i det respektive Lands Valuta;

2) at dette Bidrag opkræves af hver Landsorganisation gennem de lokale Organisationer;

3) at et særskilt Mærke udgives, som indklæbes i Medlemsbogen;

4) at Landsorganisationen hver Maaned eller mindst en Gang i Kvartalet sender de indkomne Midler til I. A. A.s Sekretariat;

5) at af de til I. A. A. indkomne Midler skal en Trediedel benyttes til et internationalt Solidaritetsfond og de to Tredïedele til Propaganda;

6) at naar nogen af de tilsluttede Organisationer af I. A. A. bliver paalagt at udføre Propaganda for I. A. A.s Regning, skal de dermed forbundne Udgifter tages af Organisationernes internationale Bidrag;

7) at Pengemidler fra det internationale Solidaritetsfond kun kan udleveres til ansvarlige Organisationer.